

EEN PRACHTIG LIEFDESVERHAAL

INTERVIEW: LUKK VERPAALLEN | FOTOGRAFIE: SERGIO GRIDELLI

Toen acteur Jack Wouterse vijf jaar geleden de voorstelling *De Laatste* maakte vroeg een recensent zich af of de voorstelling misschien betekende dat hij er mee zou stoppen. Dat was gelukkig niet het geval. Wel schakelde Wouterse (66) een tandje terug en is kritischer geworden op de projecten die hij onderneemt. De tomeloze acteur, die voorheen alles aanpakte wat op zijn weg kwam, werd bedachtzamer. Hij moet er voor de volle 100% achter staan. Daarom speelde hij dit voorjaar de aangrijpende monoloog *Keefman* “want dat is een meesterwerk”. En toert hij dit najaar met *Bloedkoraal*, de voorstelling die twee jaar geleden in première ging maar vanwege beperkende coronamaatregelen amper gespeeld kon worden.

Bloedkoraal is een muzikale monoloog waarin een man in doodsnood zijn tragische levensverhaal aan zich voorbij laat trekken. Wouterse speelt de voorstelling samen met accordeonduo Toeac. De voorstelling ontstond in een periode dat hij zo veel mogelijk verzoeken afwees. Hij voelde zich behoorlijk senang in zijn tweede huisje in Spanje waar hij veel wandelde met de hond en lekker voor zich uit kon staren. Hoe is *Bloedkoraal* er dan toch gekomen?

“Dat komt door die meiden van Toeac”, bekent Wouterse. “Ik speelde eigenlijk al niet veel meer. Af en toe eens een monoloog en met Arjan Ederveen speelde ik wat voorstellingen. Verder ben ik er heel spaarzaam in. Ik probeer zo veel mogelijk af te zeggen omdat ik Spanje zo leuk vind. Maar die meiden belden en op de een of andere manier zei ik gewoon ja. Heel intuïtief. Dat telefoongesprek was zo ontwapenend. Ik kende ze niet, maar Peer Wittenbols zou het schrijven en ik ben een groot fan van hem.”

Je toerde zoals gezegd met *Keefman* en nu doe je er naast *Bloedkoraal* nog ‘een serietje bij’. Je blijft behoorlijk doende voor iemand die overwoog om te stoppen

“Behoorlijk doende ja, maar half-half. En alleen maar met dingen die ik heel graag wil. Kijk, vroeger deed ik alles. Letterlijk. Dat doe ik niet meer. Het moet wel iets hebben. *Keefman* was een voorstelling die erg aan mijn hart ging en dit weer. *Bloedkoraal* is zo ontzettend mooi geschreven en de muziek is zo verschrikkelijk mooi. Het is een film op toneel. Of een nachtmerrie.”

Wat sprak je in eerste instantie zo aan?

“Wittenbols heeft gewoon een prachtig taalgebruik. Hij zegt de dingen zo mooi en zo raak. Hij heeft een geweldige manier van vertellen, van er niet omheen draaien en echt tot de kern komen. En wat hij in *Bloedkoraal* wil zeggen is heel mooi. Het is een prachtig liefdesverhaal. Dat doe ik dan heel graag. Ik ben vaak een beetje slordig met tekst, in de zin dat ik ongeveer zeg wat er staat. Met iemand als Shakespeare kom je daar niet mee weg, dan ben je meteen de draad kwijt. Bij Wittenbols is dat net zo. Met mijn slordigheid kom ik er niet. Het is heel precies opgeschreven, veel mooier kan het niet. Ik moet me dus heel precies aan de tekst houden anders werkt het niet.”

Annette Embrechts had het in haar recensie in de Theaterkrant over zinnelijk muziektheater, botergeile verliefdheid, bijna tastbaar. Toch zit je bijna de hele voorstelling op een stoel. Hoe bereik je dat effect? Komt dat door de taal?

“Het is de taal, de overtuiging, de intentie, de verbeeldingskracht. En dat ik zit is ook een beetje noodgedwongen omdat ik toentertijd nog slechter was dan ik nu ben, qua rug en heupen. Maar het verhaal is zo opzweepend en de muziek en de taal komen zo prachtig samen dat het allemaal een ➤

► beetje opgetild wordt. Het gaat over iemand die uit zijn lichaam treedt en het verhaal treedt ook uit zijn eigen taal. Zoiets. Soms zweven we meters boven onszelf. Pieter en Renée, de twee accordeonistes van Toeac, en ik luisteren heel goed naar elkaar en daardoor brengen we elkaar op een hoger plan. Dat is heel spannend. Het is geen losse muziek waarop gespeeld wordt of een tekst waar een liedje onder komt.”

Je bent nu fysiek weer wat beter ter been dan twee jaar geleden. Betekent dat ook dat jullie nu een nieuwe encenering maken waarin jij bijvoorbeeld meer gaat bewegen?

“Nee, het is door regisseur Ria Marks bewust heel minimaal opgezet. Het verhaal wordt bijna kaal verteld. Het is een cliché, maar in dit geval meer dan waar: *less is more*. Het is geen voorstelling waarin veel gelopen hoeft te worden want de fantasie doet haar werk.”

Vijf jaar geleden maakte je de voorstelling *De Laatste*. Daar wil je heel graag een film van maken. Gaat dat nog lukken?

“Het idee is zeker nog niet dood. Ik ben in gesprek met een regisseur, maar een film is niet zomaar gemaakt. Daar hik je tegen aan omdat het jaren van

voorbereiding kost, geld aanvragen, mensen die je er bij nodig hebt. Het loopt nog steeds, gelukkig. Maar het is nog lang niet aan de hand.”

Als de film niet doorgaat overweeg je dan een herneming van die voorstelling? Of ga je dan voor nieuwe dingen?

“Nieuwe dingen, in principe. Maar ja, we worden ook een dagje ouder. Aan de andere kant vind ik spelen nog zó leuk, zo mijn ding. En ik ben zó in vorm, dat vind ik ook belangrijk. Ik ben niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk gezond. Ik vind het leuker dan ooit om op het toneel te staan.”

Komt dat door de rust die Spanje je geeft?

“Zeker. Het hoeft allemaal niet meer zo nodig en ik doe het alleen omdat ik het mooi vind en er achter sta. Dan ga ik er helemaal voor. Het ouder worden vind ik ook erg leuk. Het aftakelen. Ik ben niet van ‘o, er komt een plooi of een rimpeltje bij’. Dat interesseert me allemaal niks. Pijntjes horen erbij. Maar ik ontdek ook nieuwe dingen. Je wordt in zekere zin steeds kleiner. Dingen gaan niet meer per se over jezelf. De wereld is veel groter dan jijzelf en dat vind ik een heel prettig gevoel.” ✘

JACK WOUTERSE & TOEAC BLOEDKORAAL

“Heerlijk zinnelijk muziektheater tussen hemel, Hades en hospitaal.”

Theaterkrant

Tuur, een man in de herfst van zijn leven, wordt met loeiende sirenes naar de IC gebracht. Terwijl het ziekenhuispersoneel vecht voor zijn leven, wordt hij teruggevoerd naar zijn jonge jaren. De tijd waar van zijn grote liefde Meie, een intens gelukkige periode vol liefde, drank en eindeloze vrijpartijen. Ze wisten het zeker: zij zouden samen honderd worden. Maar het noodlot sloeg genadeloos toe en Meie stierf in Tuurs armen. Veertig jaar later balanceert hij zelf tussen leven en dood en daalt hij af naar de onderwereld om zijn geliefde te zoeken. Hij vindt haar, maar om haar mee naar huis te nemen moeten Tuur en Meie een onmogelijke opdracht uitvoeren.

**WOENSDAG 15 NOVEMBER, 20.15 UUR
SPOT/DE OOSTERPOORT, KLEINE ZAAL**